

nærmere oplyste. Det forekommer mig, at der var nogen Modsigelse mellem den ærede Ordførers Fremstilling og den ærede Indenrigsministers. Efter den ærede Ordførers Fremstilling var det rimeligt og ret, at disse Folk ikke vare blevne straffede, fordi der var en Undskyldning for dem, nemlig en gammel Slendrian. Som det gik derude, saaledes var det gaaet i Menneskealdere. Den ærede Ordfører kaldte denne Plads for en Enklave, hvor Forholdene endnu vare som for Menneskealdere siden under Frederik den 6te, og han skildrede jo denne Tid med meget stærke Ord. Den højtærede Indenrigsminister derimod fremstillede det som nogle ganske faa og enkelte Tilfælde, hvor der var opdaget Misligheder. Hvis dette var Tilfældet, forelaa den Undskyldning i gammel Slendrian, som den ærede Ordfører fremdrog, ikke. Men paa den anden Side, hvis den ærede Ordfører har Ret i, at der foreligger indgroet gammel Slendrian, forekommer det mig, at en ganske anderledes grundig og upartisk Undersøgelse havde været paa sin Plads. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister om, hvorledes disse Forhør ere foretagne, og hvem der har ledet dem. Det fremgaar jo af denne Forhandling, at det ikke var Politiet. Jeg ønsker selvfølgelig ikke disse Folk straffede, men der er dog kommet saa meget frem, at det synes, som om der trængtes til en ganske anden Undersøgelse. Her foreligger det interessante, at nogle organiserede Arbejdere, nogle af dem, man ellers saa ofte i den ikkesocialistiske eller antisocialistiske Presse angriber stærkt, komme ind paa en saadan Plads, hvor al Ting gaar, som det er gaaet fra gammel Tid, hvor der findes gamle Arbejdere, og de bryde Ensemblet der. Der foreligger endvidere det, at disse organiserede Arbejdere ganske naturligt gaa til en af de organiserede Arbejders Tillidsmænd, nemlig min ærede Partifælle og Ordfører for Finansloven, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), og derigennem kommer Sagen frem, og der bliver givet Regeringen Anledning til at undersøge den nærmere. Nu fremgik det af de Forhørsbrudstykker, den ærede Ordfører oplæste, at disse Forhør ere meget uklare og i højeste Grad ufuldstændige, men der var dog enkelte Ting, som maatte lede Mistanken, jeg synes, videre ud eller højere op, end der er kommet noget bestemt frem om i Dag. Der var den mærkelige Ting, at en Leve-
randør skrev en Dunk Fernis, 18 Potter

eller hvor meget det var, paa Statens Regning. Jeg kender ikke mere til de Sager, end hvad der her foreligger, men det forekommer mig, at en saadan gammel Slendrian, som Ordføreren har skildret, og de Udslag deraf, som vitterlig ere komne frem, vanskelig kunne være foregaaede, uden at de overordnede have kendt noget dertil. Det forekommer mig næsten utænkeligt, og det var noget af det, som Forhørene, synes jeg, skulde have oplyst, om de overordnede derude kendte noget til, hvad der foregik. Den Mistanke ligger jo heller ikke saa overordentlig fjern, at der ikke alene blandt Arbejderne, men ogsaa blandt de overordnede, blandt Embedsmændene, foregaaer en saadan Slendrian, som efter den ærede Ordførers Skildring for Arbejdernes Vedkommende var Tradition der fra Frederik den 6tes Tid. Det er et Spørgsmaal, der har Interesse i høj Grad, om ikke disse Smaamisligheder mellem Arbejderne ere noget, man har set gennem Fingre med, fordi der ogsaa i Mellemlagene og for oven foregik saadanne Misligheder, som man ikke ønskede skulde komme frem.

Jeg spørger da den højtærede Indenrigsminister: Hvem har foretaget disse Undersøgelser? I en hel Række andre Tilfælde, som jeg i Øjeblikket erindrer, af lignende Misligheder har man ikke været saa ængstelig for at gaa til Politiet. Jeg husker en Række Bedragerier eller Misligheder i Statsbanernes Værksteder i Aarhus for nogle Aar siden, og ogsaa her i København, hvor man straks gik til Politiet. Jeg erindrer en Sag, hvor der var bortkommet et Par Støvler paa Orlogsværftet, og hvor Marineministeren straks henviste Sagen til Politiet. Jeg erindrer en lignende Sag om nogle bortkomne Patroner, hvor Krigsministeren lod Sagen gaa til Politiet. I en hel Række andre Sager har man øjeblikkelig sat Politiet i Bevægelse. Jeg erindrer ogsaa om, hvor strengt man farer til Værks netop over for Arbejdere. Jeg husker, at for nogle Aar siden blev et Par Gasværksarbejdere anholdt og sad anholdt i lang Tid som sigtede for Bedrageri, fordi de, som det senere blev oplyst, i fuldstændig god Tro for deres Kammerater havde underskrevet nogle Skatteblanketter til en Indtægt af 1,000 Kr., idet de vare ganske sikre paa, at Kammeraterne havde bemyndiget dem dertil, for at værgø disse Kammeraters Valgret. De bleve øjeblikkelig anholdte og sad i lang Tid anholdte for dette formentlige Bedrageri. Saa stærkt er man i